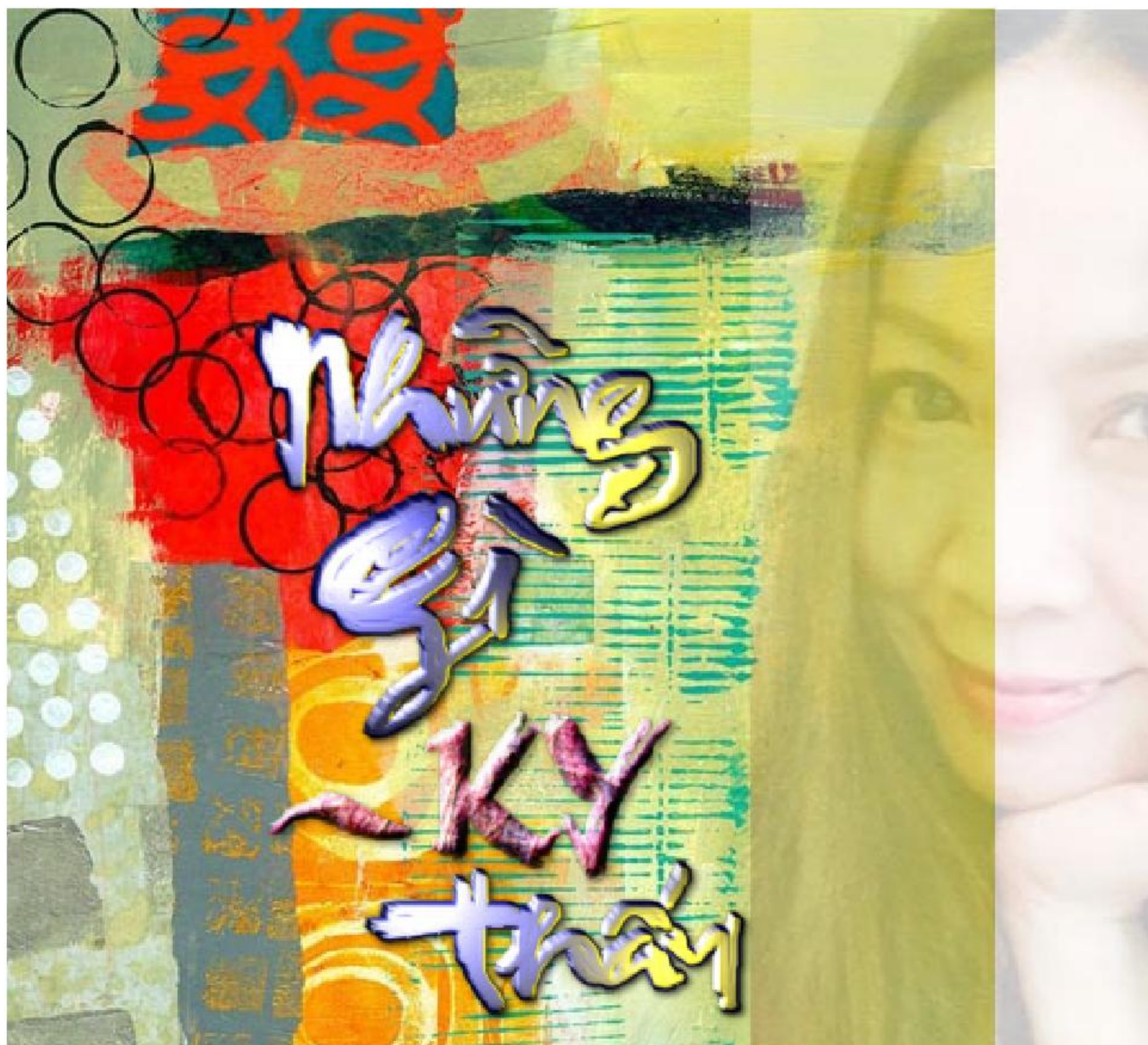
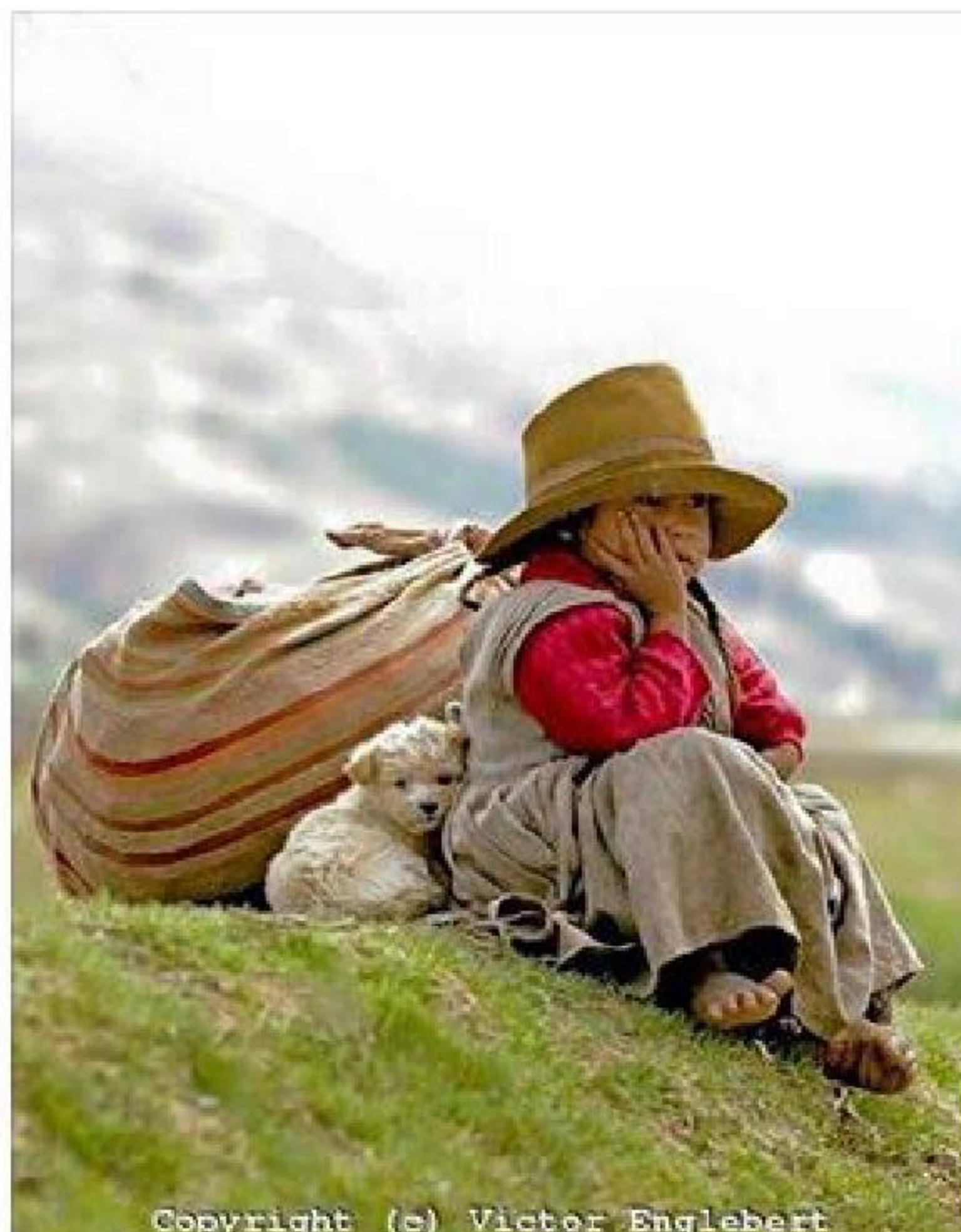

Không gì lãng phí năng lượng sống bằng chuyện ngồi đó để mà lo lắng những thứ không thể giải quyết được

"Không thể tìm thấy bình an trên đồi cao, trong rừng sâu hay trong hang động. Dầu có đi đến nơi Phật thành đạo đi nữa cũng không tới gần chân lý hơn ,

Bình an nằm ngay trong chúng ta, nó ở cùng chỗ với bất an và đau khổ, vì có đau khổ mới có thoát ly. "

Nếu có một trận đại hồng thủy kéo đến , mỗi người chúng ta chỉ có thể dẫn theo duy nhất và duy nhất một người cùng thoát với mình , không thể có được một người thứ 2 , chỉ một thôi. Vậy bạn nghĩ đến ai là người bạn sẽ chọn. Cha, mẹ, anh, chị, em hay vợ, chồng , con cái (con quá nhiều chọn đưa nào bỏ đưa nào bây giờ , sẽ đứt từng khúc ruột) ...

Đôi khi trong cuộc đời này , đứng trước những sự lựa chọn đầy nước mắt , mà con người ta vẫn phải quyết để sống để tồn tại đấy thôi .

KY nghĩ hể còn lựa chọn được , là còn hạnh phúc.

Tết kể Chuyện Mèo và heo

Mèo và heo là bạn tốt của nhau.

Một ngày kia, mèo chẳng may bị rơi xuống một cái hố lớn, heo mang dây thừng đến, mèo bảo heo hãy ném dây thừng xuống dưới, kết quả nó ném cả bó dây xuống dưới luôn. Mèo rất buồn bực, nói: "Ném hết cả xuống như vậy, sao mà kéo mình lên được đây?"

Heo nói: "Nếu khôn thì phải làm thế nào đây?"

Mèo nói: "Bạn nên cầm một đầu của sợi dây chứ!".

Heo liền nhảy xuống dưới, cầm lấy một đầu sợi dây, nói: "Bây giờ đã được rồi này!"

Mèo đã khóc, nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Có những người không được thông minh lắm, nhưng lại đáng để bạn trân quý cả đời.

KY thấy vậy

Mọi thứ xung quanh ta đều màu nhiệm. Bông hoa này, không khí mà ta đang thở, ánh sáng, đám mây, mưa, ánh nắng mặt trời, cỏ hoa, cây cối, tất cả đều màu nhiệm. Nếu ta không chánh niệm, không có mặt thật sự cho sự sống, hoặc nếu ta chìm đắm trong những đau buồn, sợ hãi, giận hờn hay trong những dự án ở tương lai thì tất cả những màu nhiệm này của sự sống cũng không thực sự có mặt cho ta...

Chung quy mọi cái tự cân đối. Vừa tầm. Vừa đủ để thoải mái. Dẫu biết cái đủ với mỗi người cũng lại khác nhau vô cùng....
Con người thực ra khổ tâm bởi chưa định hình được cái đủ ấy cho riêng mình. Hoặc nhiều quá. Hoặc ít quá...

Níu gót mùa xuân,
Tìm mình một thuở
Trong ngôi nhà xưa
Nhìn lại được mắt
Chỉ muốn về nhà
Ta là những đứa trẻ.
Ngoài kia lạnh buốt
Tiền tài và công danh
Dù bại hay thành
Vẫn muốn về bên mẹ
~KY

"Chúng ta có câu đối để thực tập trong năm mới, đó là: "Năm Mới, ta cũng mới" ("New Year New Me"). Nhưng muốn cho năm mới thực sự mới thì bản thân ta cũng phải mới. Làm sao anh có thể hy vọng có một năm mới nếu như anh không có gì mới? Năm mới thì ta cũng phải mới. Nếu ta không có gì mới mẽ thì dù ta có gọi đó là năm 2014 hay 2015, 2016...thì cũng chẳng có gì khác, nó vẫn là năm cũ thôi. Để có một năm mới, ta phải làm mới chính mình.

Có những quyết định mà ta không thể nào bàn bạc với ai khác ngoại trừ với chính cái tâm của mình.

Tự nghĩ, phải chăng miền bình yên ấy thật ra vẫn còn quá xa xôi? Xa đến mức trở thành một khát vọng, bật lên thành câu ru cho chính hồn mình? Lặp đi lặp lại “bình yên” như nguyên cầu. Gọi mãi, gọi mãi lời yêu thương vô vọng.

Hôm nay, người bạn đọc những bài tôi viết bạn nói muốn yêu ngay người viết. Tôi thấy như thế là bậy. Như thế là nguy hiểm. Chúng ta đừng nên yêu những kẻ chỉ biết thối lộ bằng lời lẽ. Càng không nên yêu những kẻ có thể vui sướng vì lời lẽ, dù tự viết, hay tự đọc. Một đứa viết, luôn vật vã (trong thâm lặng) vì không ai hiểu nó, bằng nó. Nó không nhận ra đó là sự thực của vũ trụ. Nó chẳng có gì hơn, là ngoan cố, đi tìm một lối thoát, ra khỏi khổ đau. Nó bướng bỉnh, đến mức, đã từng cảm thấy mình thật lạc loài như nó không thuộc về thế giới này và đến đây chỉ tạm thời vậy.

Người ta, vì yêu thương quá nhiều với đời, với người mà ước muốn quá nhiều, nhưng có bao giờ ngừng lại được trong cuộc đuổi bắt với chính cái bóng của mình. Ra khỏi ám ảnh của chia ly, rũ bỏ sức nặng của thời gian, quên đi thân phận của kiếp người, dù chúng ta có là những con chim ngủ trong gió bão, vẫn có thể ngả vào nhau để tìm một phút giây tĩnh tại.

Đi qua rất nhiều con đường, được nhiều và mất cũng nhiều, cuối cùng, ta dành tặng cho nhau chỉ một lời chúc "Bình yên".

Nếu ta sống đến lúc, tình yêu trai gái không còn quan trọng nhất nữa, tiền bạc cũng chỉ là thứ yếu, mọi thặng trầm khổ ải đều đã trải, rồi ta sẽ nhận ra: Cái gì cũng có giá của nó hết!
Giá của tự do là dấn vật.
Giá của êm ấm bề ngoài là khổ sở nội tâm.
Giá của giàu là kiệt sức,... Xem thêm

khi ta cảm thấy bản thân mình có sự thay đổi. Trong lòng luôn cảm thấy thanh thản và thư thái. Luôn cảm thấy nhẹ nhàng, thông thả. Biết trân quý, yêu thương bản thân mình và người khác nhiều hơn.

Vạn sự ta cảm ngộ được chữ "tùy duyên" hơn trước.

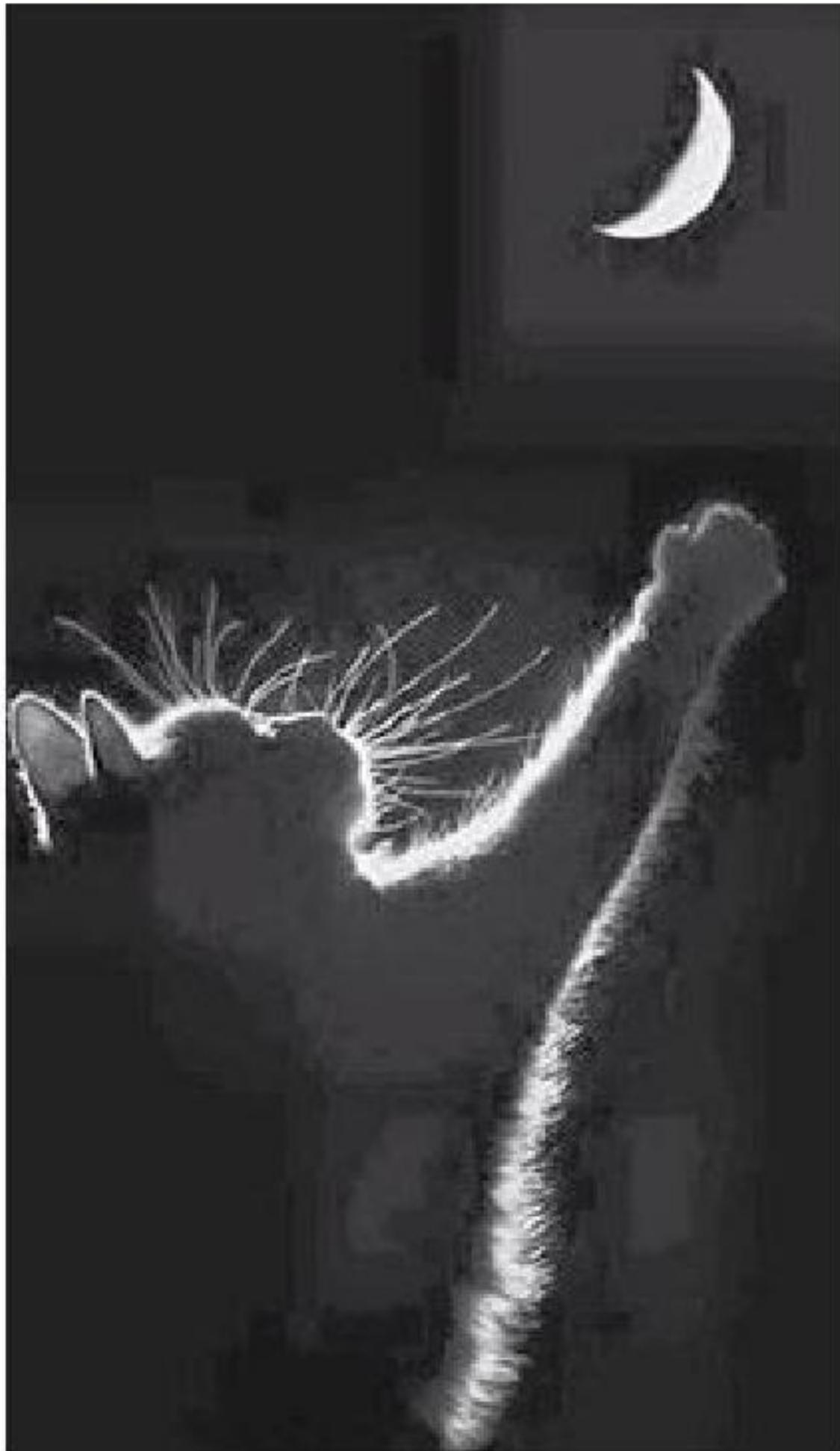
Những người xung quanh ta cũng cảm nhận được sự an lành từ ta. Thích gần ta vì gần ta họ cảm thấy an bình.

Thế đó, chỉ đơn giản là như vậy thôi. Gốc rễ vẫn ... [Xem thêm](#)

Những buổi chiều cuối năm với tôi như một hồi chuông cảnh tỉnh .Tôi quan sát sự vội vã của mọi người, tôi biết mỗi dịp Tết là một cơ hội cho người ta kiến tạo kỷ niệm.

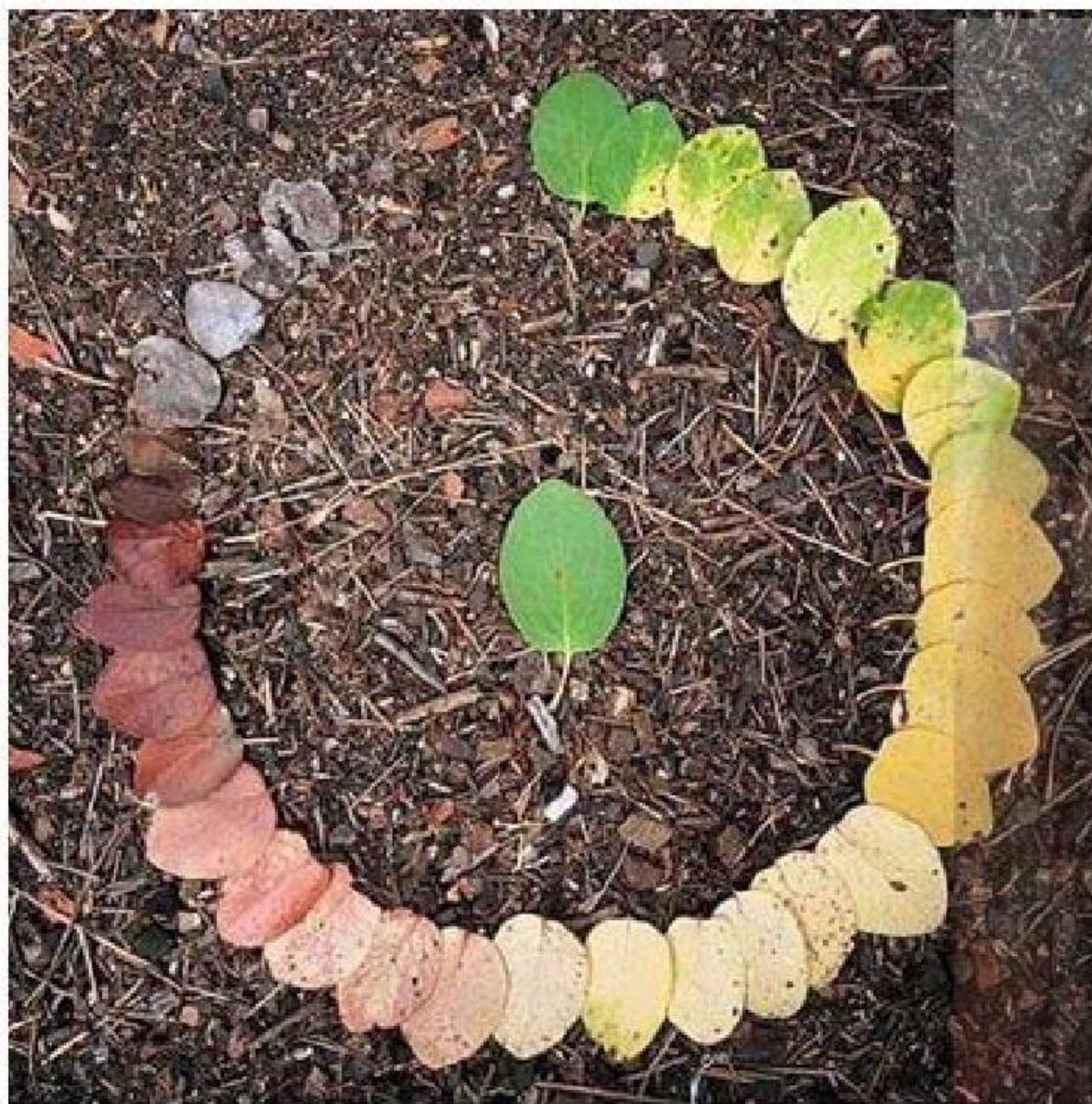
Chúng ta quá bận để đón một kỷ niệm thường tình. Thứ kỷ niệm chỉ đến trong son rồi.

Bạn sẽ chỉ là Chính Bạn khi ngồi một mình ... Ngắm và suy nghĩ về những cái Bạn đã đi qua ! Không hối hận nhưng đầy Sám Hối!

Cùng tụng một câu Kinh mà Cảm Thụ khác nhau; Cảm thụ khác nhau mà có Cảnh Giới khác nhau ... mỗi người mỗi khác !

Khi ta Nghèo Khó, cái ta khó tìm thấy nhất là một ý chí kiên cường vươn lên Giàu Sang ! Khi ta đã Giàu Sang, cái ta khó tìm thấy nhất là một tâm thái thanh thản quay về Nghèo Khó ...

"Trạng thái tốt nhất của con người là, gương mặt thoát nhìn trẻ hơn tuổi tác thật 3 tuổi, trong lòng lại trưởng thành hơn tuổi tác thật 3 tuổi. Người có vẻ ngoài trông vô cùng đơn giản, lại thường là người có nội tâm phong phú. Chỉ có nội tâm trống rỗng, mới hay phải mượn vẻ thâm sâu khoác lên người."

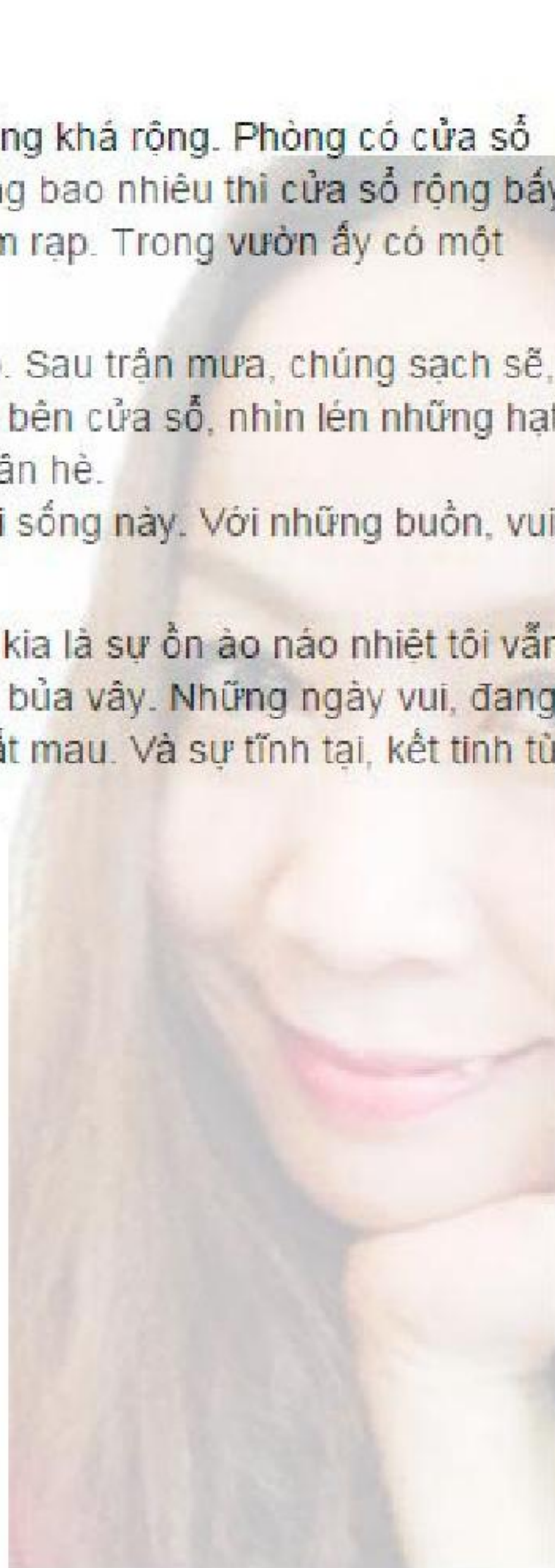

Lúc còn bên nhà cũ, tôi ở trong một căn phòng khá rộng. Phòng có cửa sổ lớn lắm, hãy cứ tưởng tượng vách tường rộng bao nhiêu thì cửa sổ rộng bấy nhiêu vậy. Cửa sổ nhìn ra thấy khu vườn rậm rạp. Trong vườn ấy có một cây xoài già cỗi.

Mùa hè tới, những chiếc lá run rẩy, bầm dập. Sau trận mưa, chúng sạch sẽ, sáng sủa, trông ngơ ngác. Tôi hay đứng tựa bên cửa sổ, nhìn lên những hạt mưa còn sót lại, đang nhỏ từng giọt xuống sân hè.

Quang cảnh ấy làm tôi thấy phải lòng với đời sống này. Với những buồn, vui, khóc, giận.

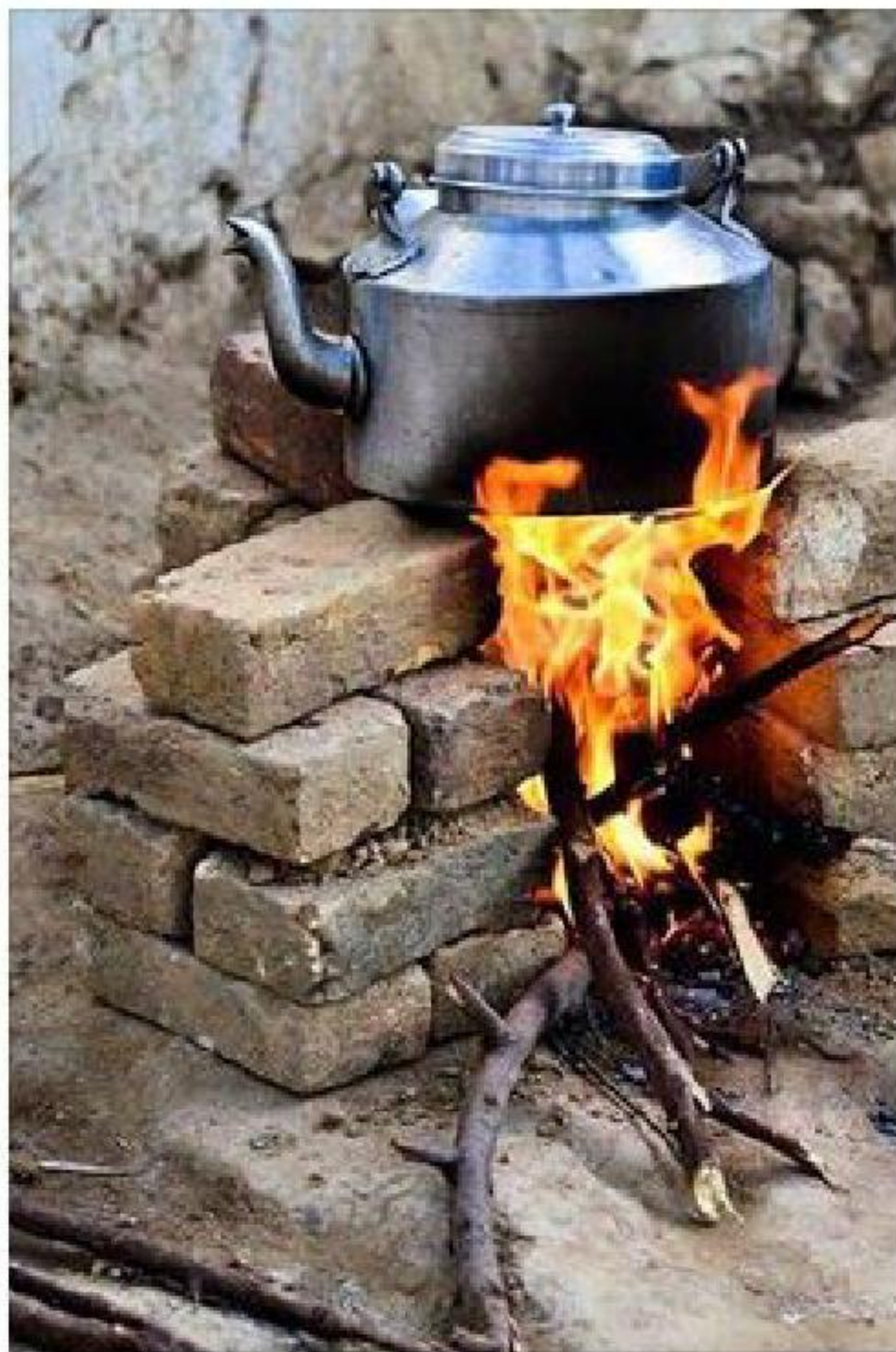
Hôm nay khung cảnh có khác! cho dù ngoài kia là sự ồn ào náo nhiệt tôi vẫn ngồi yên trong căn phòng, và để sự yên tĩnh bủa vây. Những ngày vui, đang qua rất mau. Những ngày buồn, đang qua rất mau. Và sự tĩnh tại, kết tinh từ những thất bại, sẽ cùng tôi đi đến cuối đời...

Dù có lấy hết nước của đại dương cũng không thể làm chìm một con tàu trừ khi nó có thể thâm nhập vào bên trong con tàu đó. Cũng như vậy, tất cả những lời tiêu cực trên thế giới chẳng thể làm tổn thương ta trừ khi ta cho phép chúng xâm nhập vào suy nghĩ.

Sự mệt mỏi thường không xuất phát từ công việc, mà từ lo lắng, thất vọng và oán trách.

Cái đồng hồ để có được thời gian cho mình xem thì 3 cái kim nó đều phải chạy .

Kim giây vất vả kiểu kim giây

Kim phút gồng gượng , chống chọi kiểu kim phút ,

Thì kim giờ nó cũng có cái áp lực của nó !

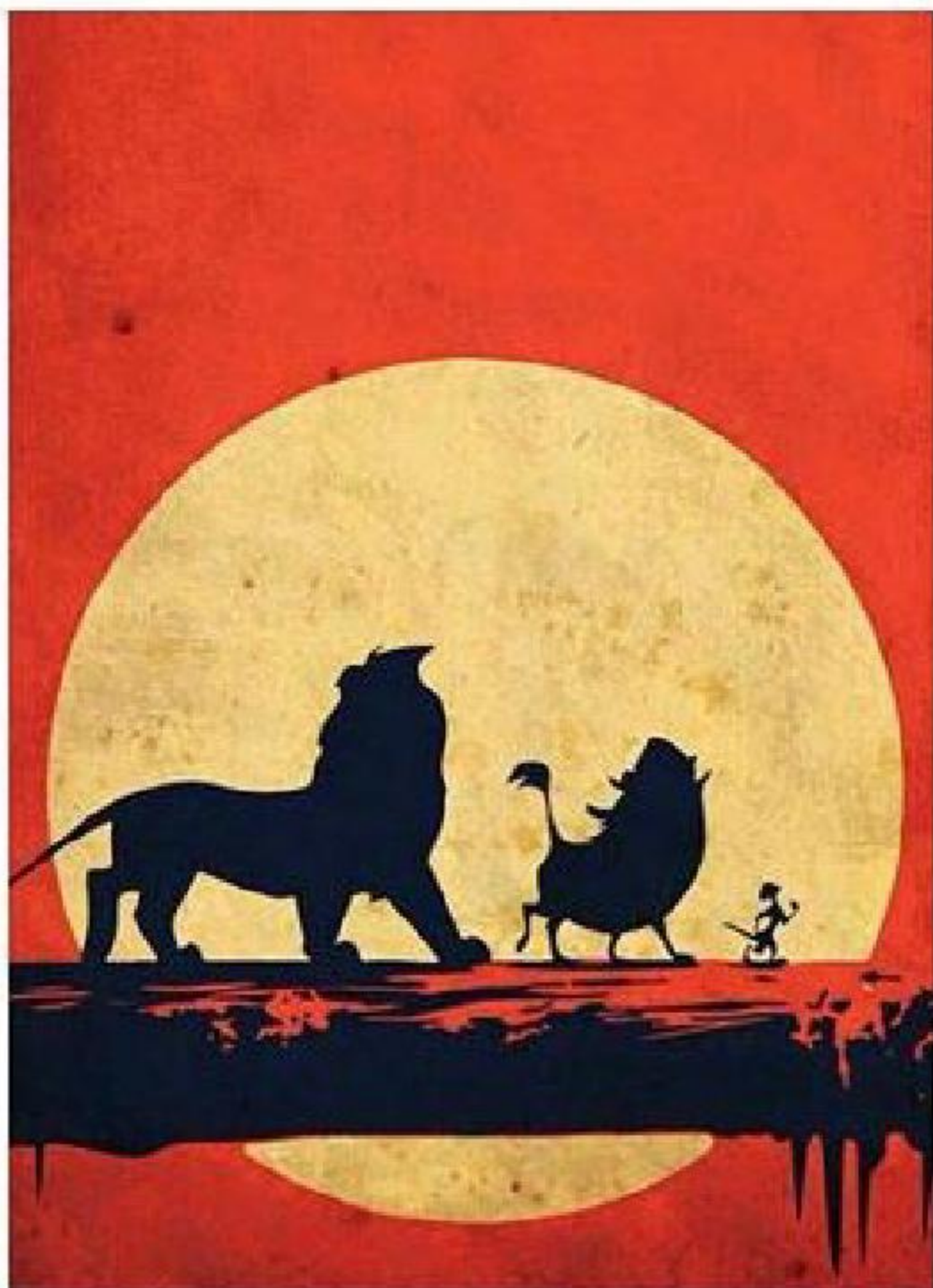
Không ai không có nỗi âu lo của mình , chẳng chỉ riêng ai!

Đừng tự giới hạn mình , có giấc mơ nào mà giới hạn đâu ,
bay lên đi em .

Sống , đã gọi tri âm tri kỉ thì ngôn ngữ nào cũng hiểu nhau , đâu cần nhiều lời hay chữ nghĩa ,
Thở thôi còn hiểu nữa là .

Tôi không thích chờ đợi trong vô vọng. Nỗi đau vốn dĩ đã dài, sẽ dài hơn.
Thực là sự hấp hối bị trì hoãn.

" Tôi thấy Phật ngự trong từng tia nắng
Khi vườn tâm yên ắng những buồn lo
Ai có biết Phật chưa từng đi vắng
Vì u mê, đường đến Phật quanh co..."

Ta cứ cho là mình thanh tịnh, tốt lành. Có thật ta thanh tịnh, tốt lành như mình cho là hay không?

Cứ cho là thân ta không làm việc ác, khẩu ta không nói điều tà, nhưng tâm ta liệu có thật sự trong sạch và luôn nghĩ đến mọi điều tốt lành hay không?

Câu chuyện đêm nay:

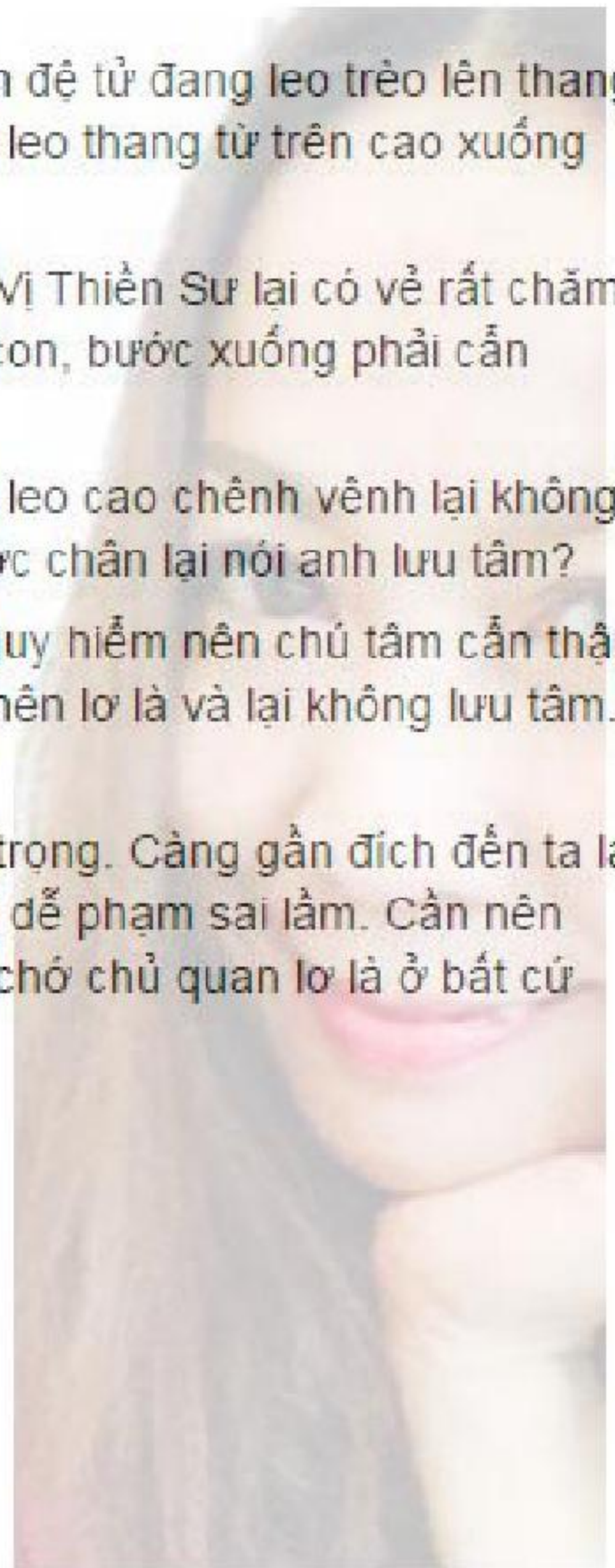
Có vị Thiền Sư nọ đang đứng ở dưới sân, nhìn đệ tử đang leo trèo lên thang để sửa mái nhà. Thấy điềm nhiên ngắm đệ tử leo thang từ trên cao xuống rất chênh vênh mà không chút lo lắng.

Ấy vậy mà khi còn vài bậc thang là chạm đất. Vị Thiền Sư lại có vẻ rất chăm chú và luôn miệng căn dặn người đệ tử: "Kia con, bước xuống phải cẩn thận".

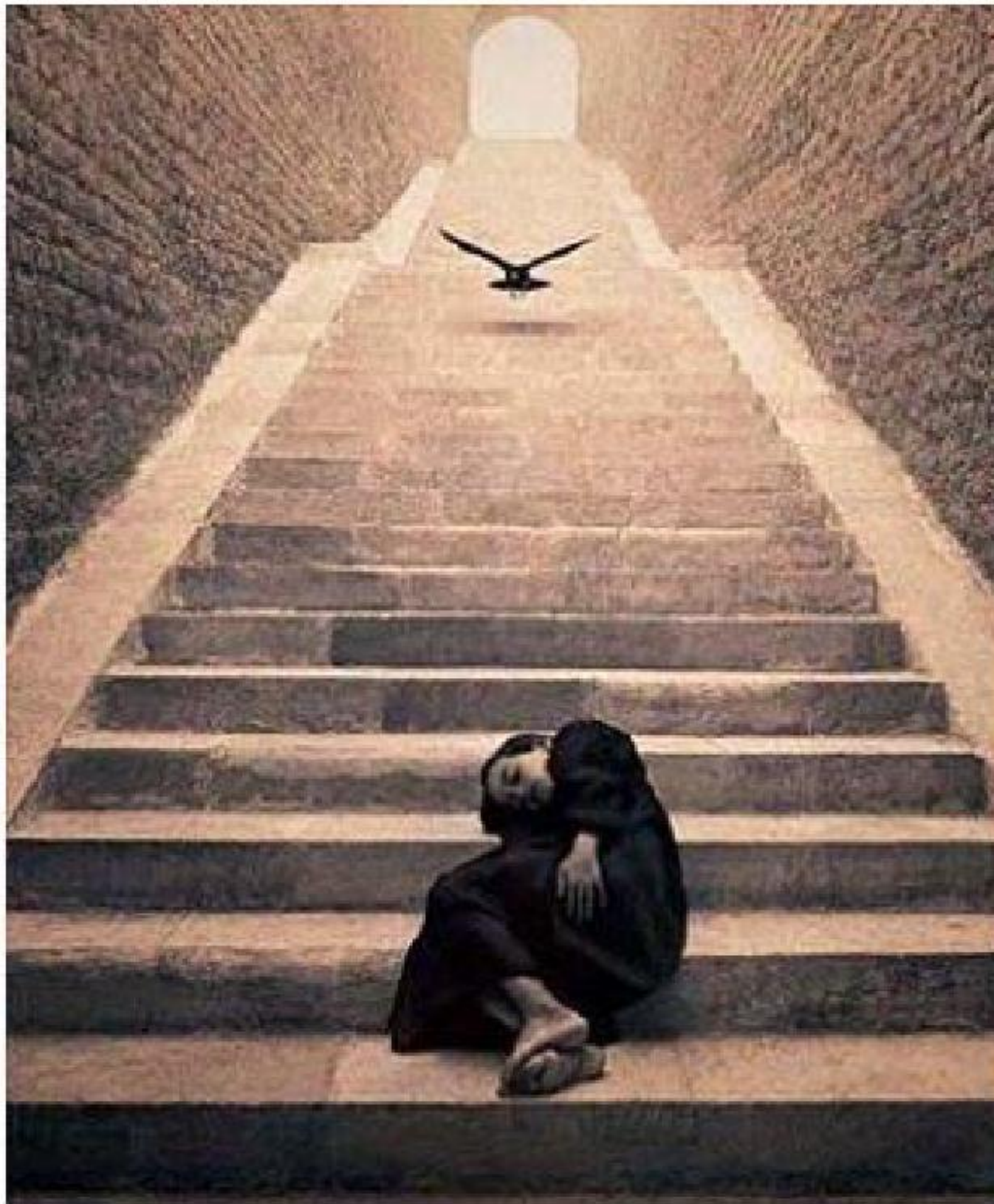
Người ta lấy làm lạ hỏi sao Thiền Sư lúc đệ tử leo cao chênh vênh lại không nhắc đệ tử cẩn thận. Lúc còn cách đất vài bước chân lại nói anh lưu tâm?

Thiền Sư trả lời: "Lúc trên cao, đệ tử biết là nguy hiểm nên chú tâm cẩn thận lắm. Khi gần xuống đất, lòng đã thấy an toàn nên lơ là và lại không lưu tâm. Đó mới là lúc nguy hiểm nhất."

Thật đúng là như vậy, khi khởi sự ta luôn cẩn trọng. Càng gần đích đến ta lại càng chủ quan. Khi càng chủ quan thì ta càng dễ phạm sai lầm. Cần nên thường luôn để tâm cẩn trọng trong mọi việc, chớ chủ quan lơ là ở bất cứ lúc nào nhé.

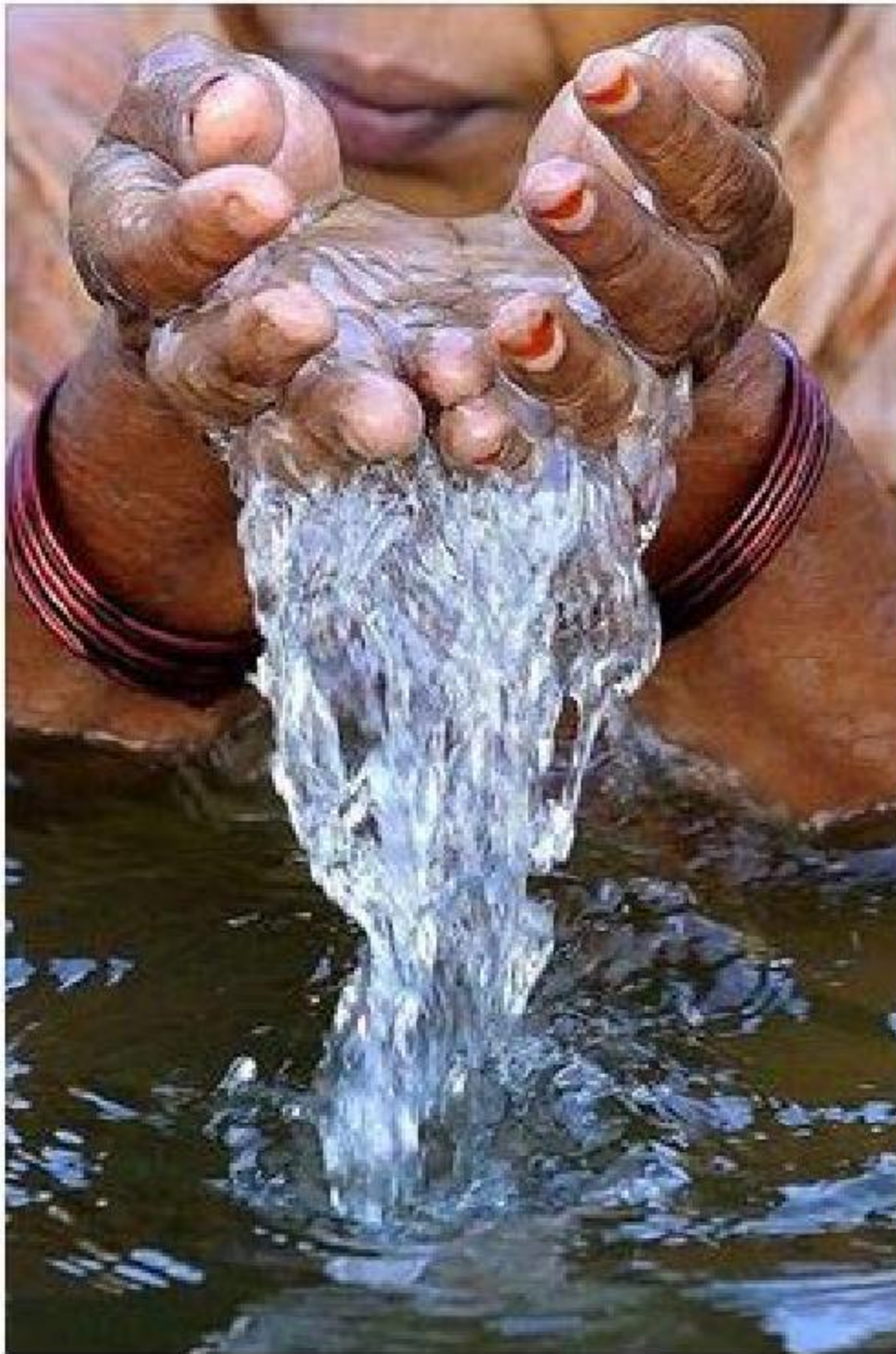

Thật đại dột cho những ai không hiểu sự kiêu mạn của đàn bà cũng là một điều mong manh..

Người khôn ngoan nên sống như dòng sông , cái gì cần nói thì nói, cái gì bỏ đi được thì cho chìm luôn xuống đáy sâu .

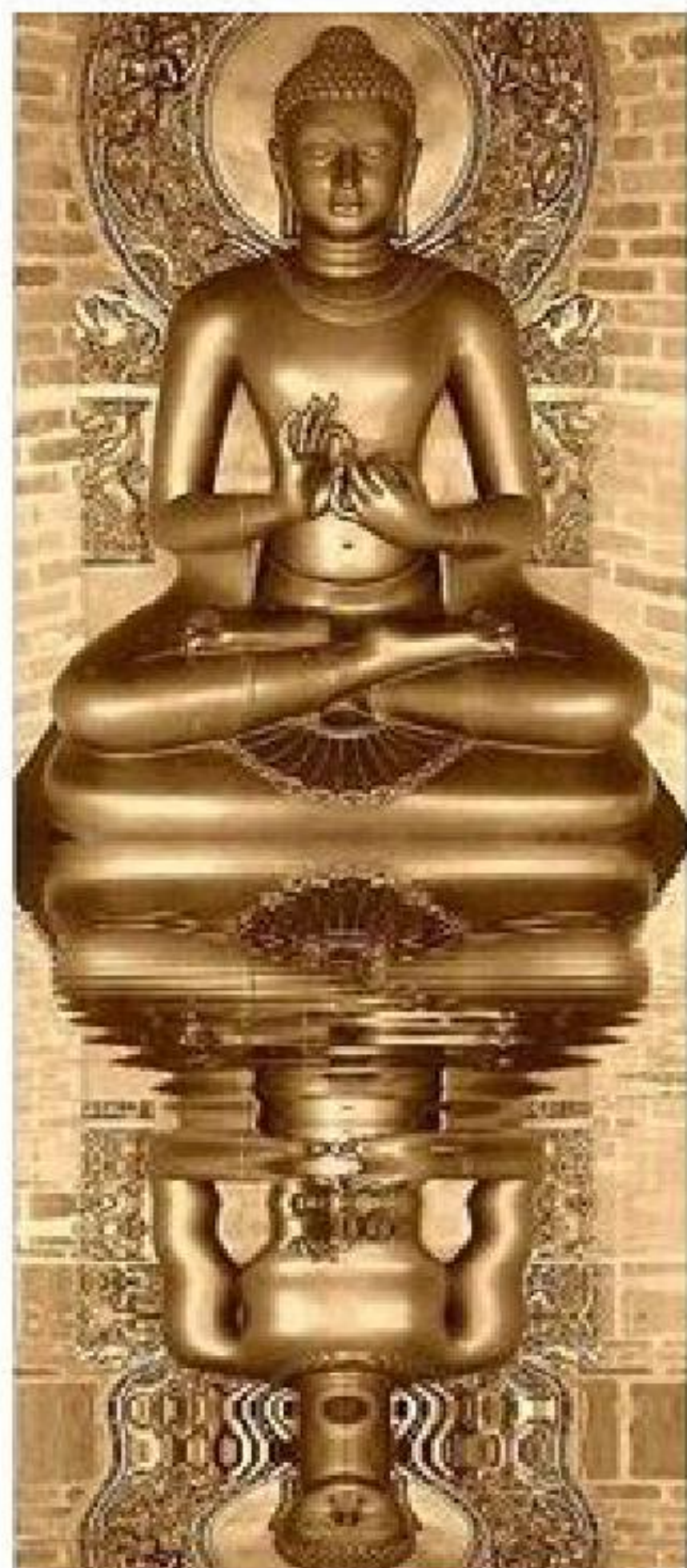
~KY

Đôi khi tôi cũng thấy mình có vài nỗi đau khổ đáng kể chỉ biết nuốt xuống chứ nói ra thì nói không nên lời, nhưng cuối cùng vẫn là cái khổ quá nhỏ nhoi so với ngoài kia nhân loại !!!

Chúng ta dường như khôn ngoan hơn sau nhiều biến cố cuộc đời ,
Những mất mát hay đau khổ cứ xem như là món quà từ số phận ,
Hạnh phúc chỉ là vấn đề thời gian
~ KY

Niềm vui của ngày hôm qua không sống lại. Nỗi buồn của ngày hôm qua không còn dây sóng. Ngày hôm nay mọi thứ đều mới mẻ. Ngày hôm nay như thế nào là tùy vào thái độ phản ứng của ta. Đừng để cảm xúc ngày hôm qua dẫn dắt cuộc sống của hôm nay nhé.

Chúc cả nhà Facebook năm mới an lành hạnh phúc.

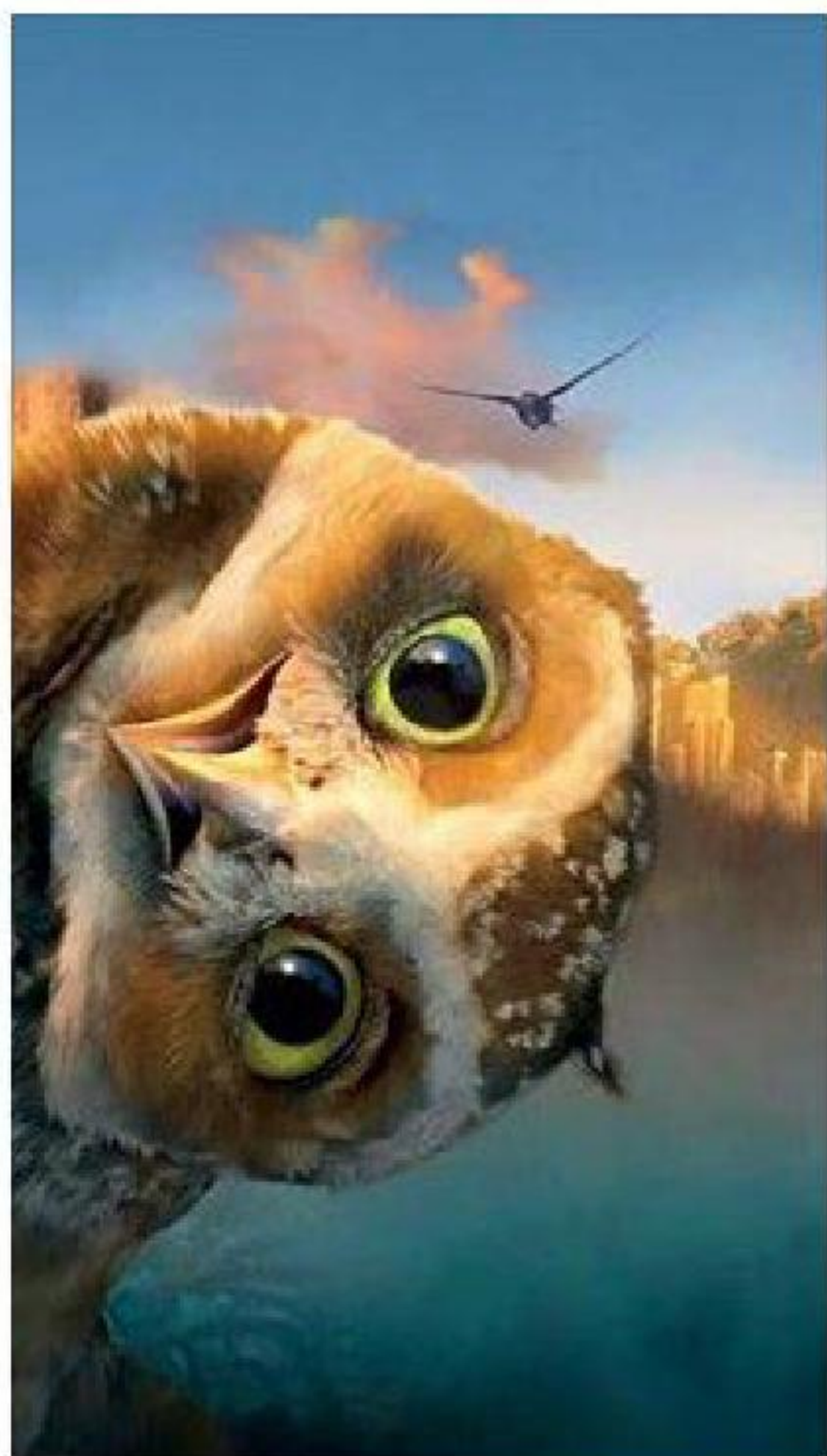
~ KY

Người luôn thấy mình thiếu tiền thì sẽ chẳng bao giờ có được hạnh phúc.
Người hạnh phúc thì chẳng bao giờ thấy thiếu thốn điều gì, kể cả tiền.
Oh Là La....

Tu mà không an lạc, ta đang tu sai. Tu mà phiền não, là đang không đúng pháp. Tu sai hay không đúng pháp thì chỉ thêm phiền não. Tốt nhất là tu lại từ đầu.

Tôi không phải là người thích giao tiếp, và giao tiếp giỏi. Tôi càng không phải tuýp người có nhiều bạn bè và giữ được mọi mối quan hệ. Sự kết nối giữa người và người với tôi mà nói, là có điểm chung, dù đó là tình yêu, tình bạn, thân, tới sơ : các mối nối đến lúc hết duyên sẽ tự động rời rạc, xa lạ.

Nhưng chưa đủ, có những người, ngay từ buổi ban đầu đã không thể kết nối. Rõ như bốn mùa, rõ như sống chết. Có những người không cùng tần số, sóng không thể phủ đến, và chẳng rõ vì nợ hay vì gì ở những kiếp trước, mà không thể ưa được ngay từ khi nhìn mặt.

Yêu thương đúng đường là càng yêu càng bi mẫn. Càng yêu càng rộng lòng. Càng yêu càng dịu dàng. Càng yêu càng can đảm.

Yêu thương sai đường là càng yêu càng sợ. Càng yêu càng nhạy cảm. Càng yêu càng sân hận. Càng yêu càng trói chặt.

Có vẻ như về dung lượng kiểu nào cũng đầy tràn. Mà kiểu đầu thì nuôi dưỡng. Kiểu sau thì hủy diệt.

Hạnh phúc thì khó kiếm, phiền não lại dễ tìm.
Phước đức thì khó tích tập, nghiệp chướng lại dễ phát sinh.
Phật Pháp thật khó biết, ác hạnh lại dễ làm.

Giọt Giọt Định Mệnh Rơi !
Đường Đời Còn Nhiều Nữa !
Toan Giờ Tay Gỗ Cửa !
Lặng Lặng Lại Buông Xuôi !

À, thì đã có lúc biết yêu thương một người mà không cần có sự hiện diện bên, không cần người ấy đoái hoài, không cần cả hai yêu như yêu một đóa Quỳnh Không cần phải mang không cần phải trưng Quỳnh trong một chiếc lọ thật đẹp, chỉ cần thật lâu để ngắm Quỳnh nữa.

Yêu một người như một sự ám ảnh, người ấy nhắc ta không đồng nghĩa với không...bao giờ kết thúc.

Chia sẻ với Công Danh

Chia sẻ

Tin nhắn

À, thì đã có lúc biết yêu thương một người mà không cần có sự hiện diện của người ấy cạnh bên, không cần người ấy đoái hoài , không cần cả hai phải giữ liên lạc. Cứ yêu như yêu một đóa Quỳnh Không cần phải mang Quỳnh về nhà, không cần phải trưng Quỳnh trong một chiếc lọ thật đẹp, cũng không cần ngồi thật lâu để ngắm Quỳnh nữa .

Thì đã biết yêu thương một người như một sự ám ảnh, người ấy nhắc ta rằng không bắt đầu đồng nghĩa với không...bao giờ kết thúc .

Nhà của tôi to lắm, nhưng đó là nhà to đâu phải tôi to.

Xe của tôi đẹp lắm, nhưng đó là xe đẹp đâu phải tôi đẹp.

Tiền của tôi nhiều lắm, nhưng đó là tiền nhiều đâu phải tôi nhiều...

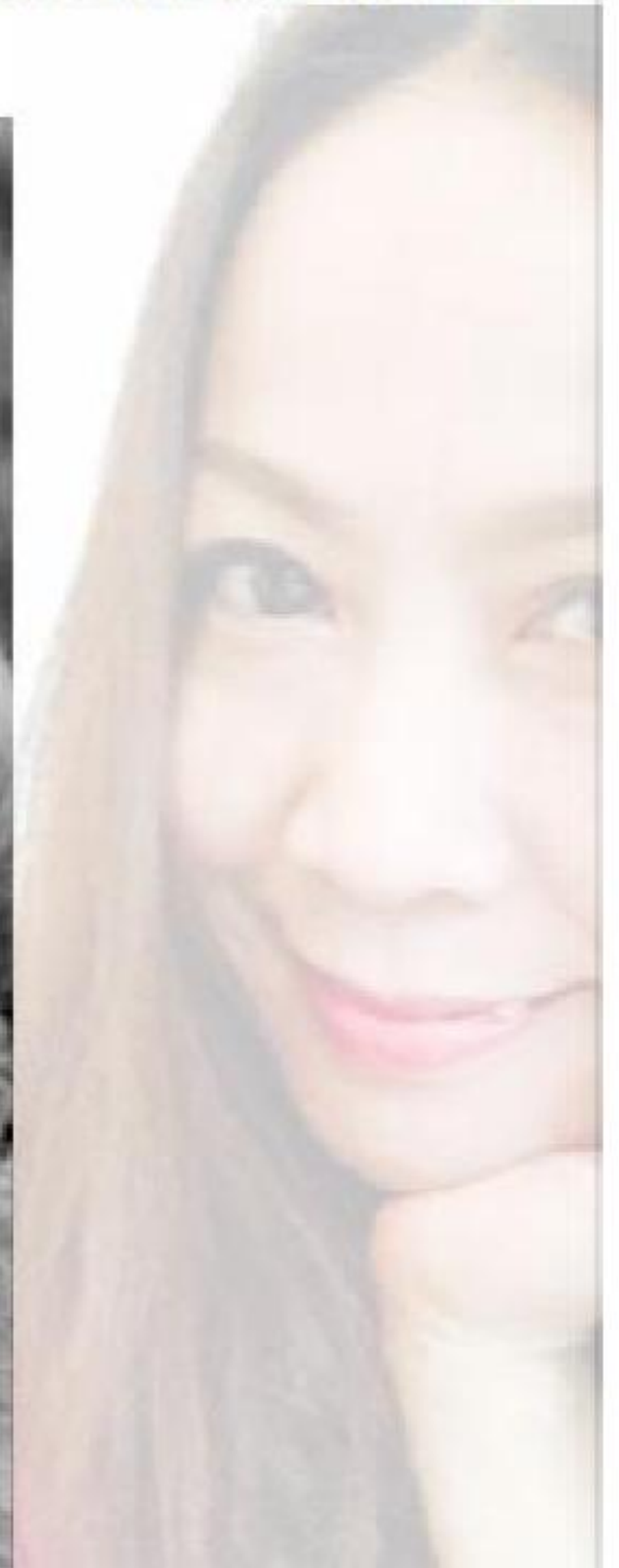
Cái tôi của mình tính ra cũng như là cái tôi của người khác mà thôi, hà có gì mà ta phải vin vào những thứ "của tôi" đó để mà đề cao mình và xem thường người khác?

Vì sao người xưa thường thích ngao du sơn thủy?

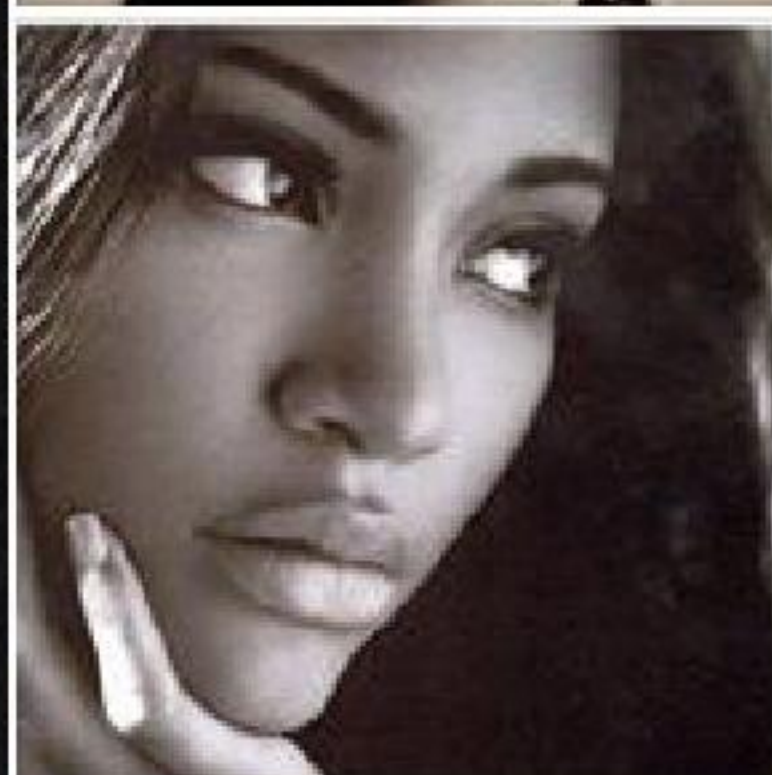
Đơn giản là vì giữa cái không gian to lớn và kỳ vĩ của thiên nhiên ấy, con người mới cảm thấy được sự nhỏ bé của mình. Khi cảm thấy được sự nhỏ bé của mình, đó mới là lúc ta bắt đầu bước chân vào ngưỡng cửa Đạo pháp.

Sáng nay khí trời se lạnh, chợt nhớ đến cảm giác nhỏ bé của bản thân mình trong đất trời bao la....

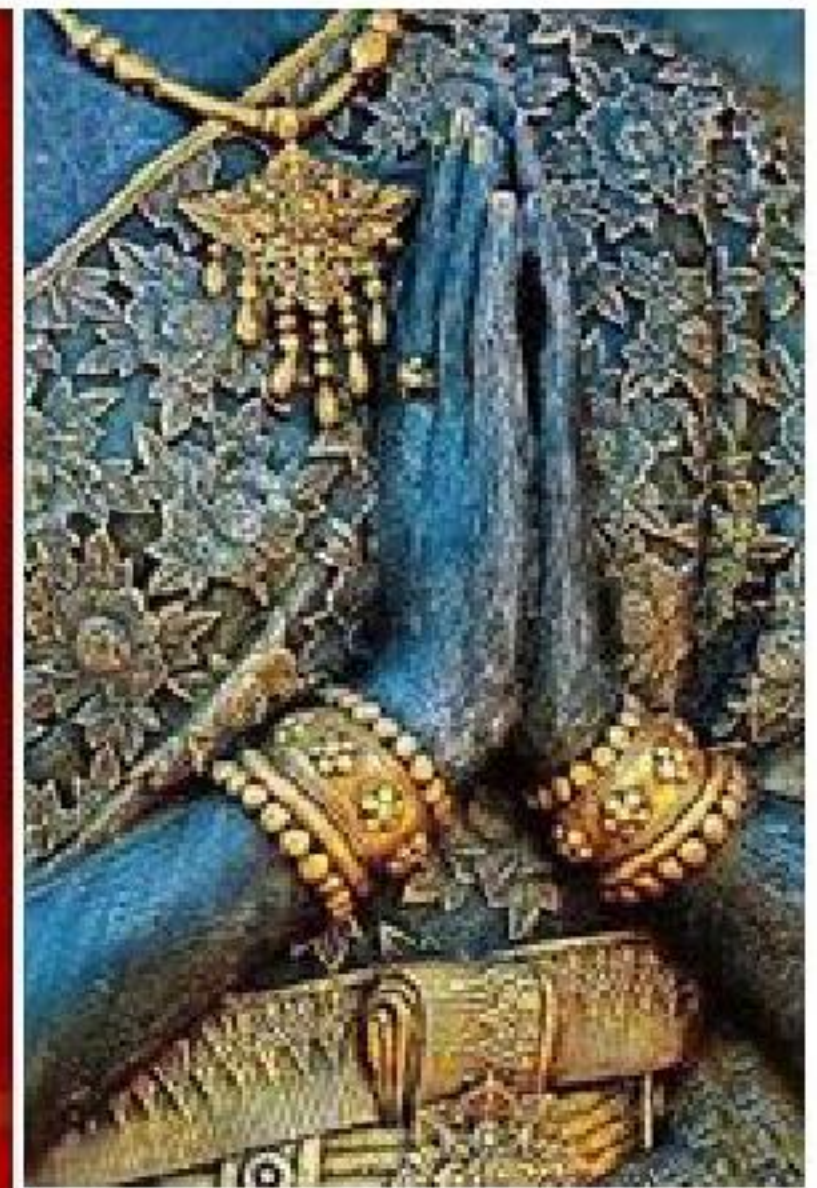

...Váy em tự mua, son em tự sắm. Nhưng không có ai quý xương hân chân, không có ai viết thư, không có ai ủ ấm em khi mùa về, thì rõ ràng em không rực rỡ được.

Sự rực rỡ của em không thể mua bằng tiền. Sự rực rỡ của em phải là sự rực rỡ của niềm hạnh phúc. Nét đẹp của em phải là nét đẹp của sự an tâm vì từ giờ trở đi em có thể tàn phai mỗi ngày mà không sợ cô đơn nữa..

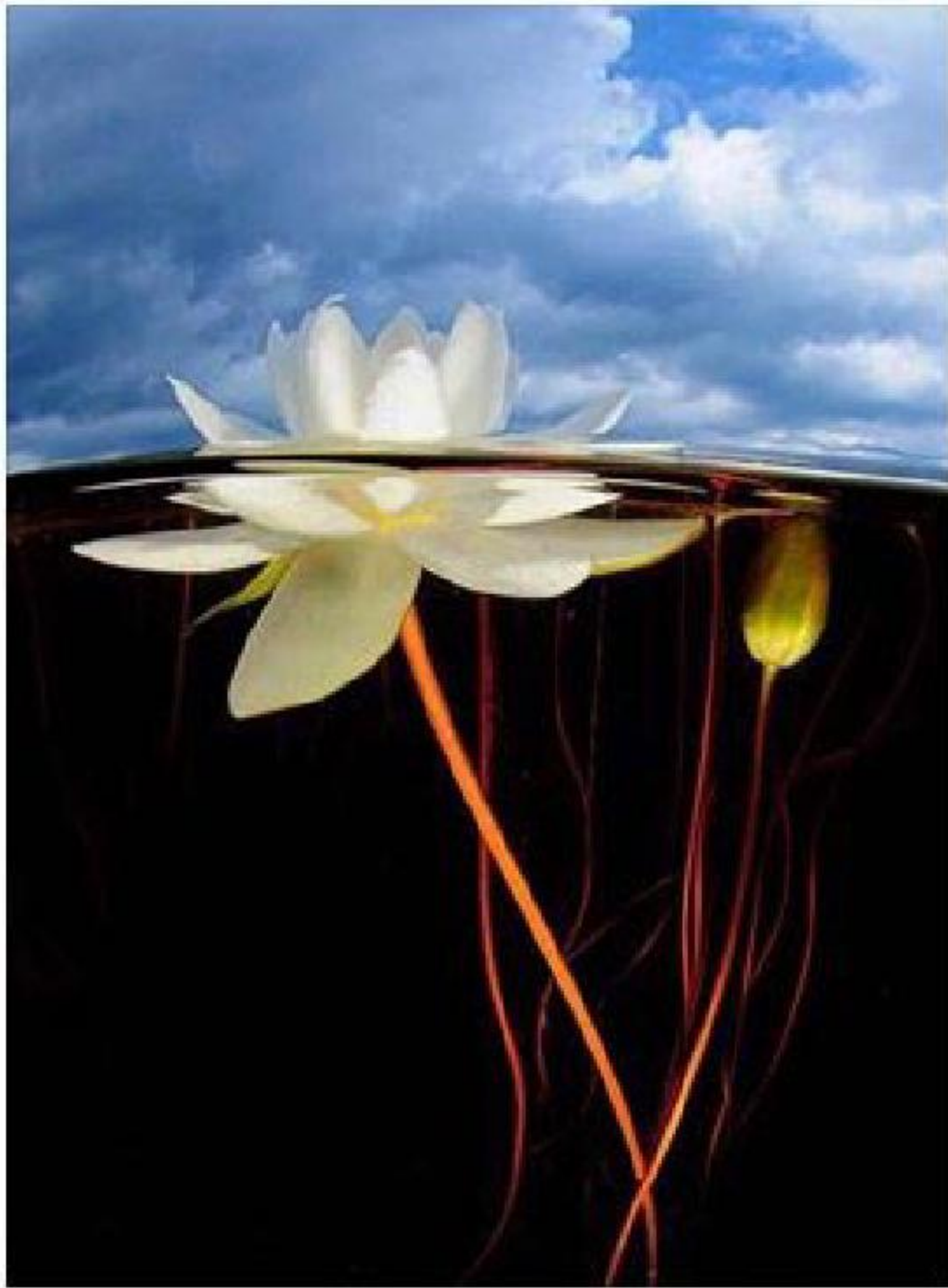
Miệng luôn nói điều nhân nghĩa nhưng trong đời chẳng chịu làm việc nhân nghĩa gì. Đó cũng là một dạng bất nghĩa.

Đừng lo trả thù khi bị người khác hãm hại.
Hãy để luật Nhân Quả làm việc đó thay cho bạn.
Còn về phần chúng ta ư! Hãy tin tưởng và cứ an vui.

Một đời người thật ra không dài lắm, dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi,
cố sống cho đẹp một chút vậy !

Như gió đi hoang, như suối như sông, như ánh nắng chói chang xuyên qua kẽ lá, như bầy sẻ non. Để được chạm tới đích thực hồn mình, trong lòng thôi không vương bận. Để sau cuộc sống ảo ảnh này, soi lại mình, thấy cần tìm hướng bay. Cứ bay đến tận cùng, dù chênh vênh. Bởi bầu trời bao la kia, chắc chắn sẽ có một khoảng bình yên cho mình...

Ở gần những người tích cực và khí lực mạnh mẽ thì ta cảm thấy ấm áp, an toàn và tin tưởng...

Bên cạnh người tiêu cực và khí lực u ám thì ta cảm thấy khó chịu, mê mờ và hoảng loạn...

Nói theo một cách khác, người thừa cái gì thì khi ở bên cạnh ta họ trao tặng ta thứ đó...một cách "tự nhiên".

"Mỗi khi đau bệnh, hãy tìm kiếm xung quanh thử xem ai là người bạn cần tha thứ.

Sự không tha thứ là nguồn gốc của mọi bệnh tật."

KY viết câu này ra đốt uống.

Có một điều nếu là bạn của tôi phải hiểu rõ là những chữ tôi viết ra chẳng có gì là của tôi cả, nó là từ thế giới bên ngoài, từ những điều tôi thấy, cảm nhận, trải nghiệm kết tinh lại.
Tôi biết ơn cuộc đời là vì thế, cả buồn, lẫn vui, xấu, lẫn tốt, yêu, lẫn ghét.
Tôi chỉ đặt mọi thứ dưới một lăng kính của riêng mình.
Hôm nay, ngày mai cũng sẽ là như thế không gì là tâm trạng.

Nỗi nhớ xa xăm
Tràn về căn gác
Vai gầy ngơ ngác
Đón chiều buông
Nhớ ai hạt rơi
Thẩn thờ con phố
Thênh thang đợi chờ
Ngồi ngóng trông...

~ KY

Người khéo tu lúc nào cũng nhớ quay lại mình, nhận ra và sống được với tâm chân thật, ngoài ra tất cả đều vô thường hư ảo, không cần chú tâm làm gì.

Người tu không sợ ngu, chỉ sợ không tu được thôi. Tu được tức là giác ngộ, mà đã giác ngộ tức là trí tuệ viên mãn, nói gì là ngu với không ngu!

Độc ẩm trà say
Tay chấp bút
Hí ha hí hoáy
chép liền tay
Ồn hay ý tứ
Tuôn như thác
Độc ẩm trà say
Hay ta say..
~KY

Có một ngày
Nắng rong ruổi đi hoang
Hồn thanh thoi
Nắng xuyên kẽ lá
Nhảy tung tưng trên miền cỏ lạ
Nắng vô tình lọt mắt nàng thơ
Nắng hồn nhiên vờn trên má phấn
Đặt nụ hôn làm má đỏ hồng
Say duyên mới nắng quên chiều xuống
Để trượt dài nắng trải vàng sân
Nắng lười dãn khi chiều buông xuống
Xa nàng thơ nắng tắt... thở dài...
~KY

28719168.15651.100003767742554&type=3

"Không phải lúc nào chúng ta cũng chờ đợi những câu trả lời hoặc những lời khuyên nữa.

Đôi khi chỉ cần một ai đó im lặng lắng nghe,

thế là đủ ! "

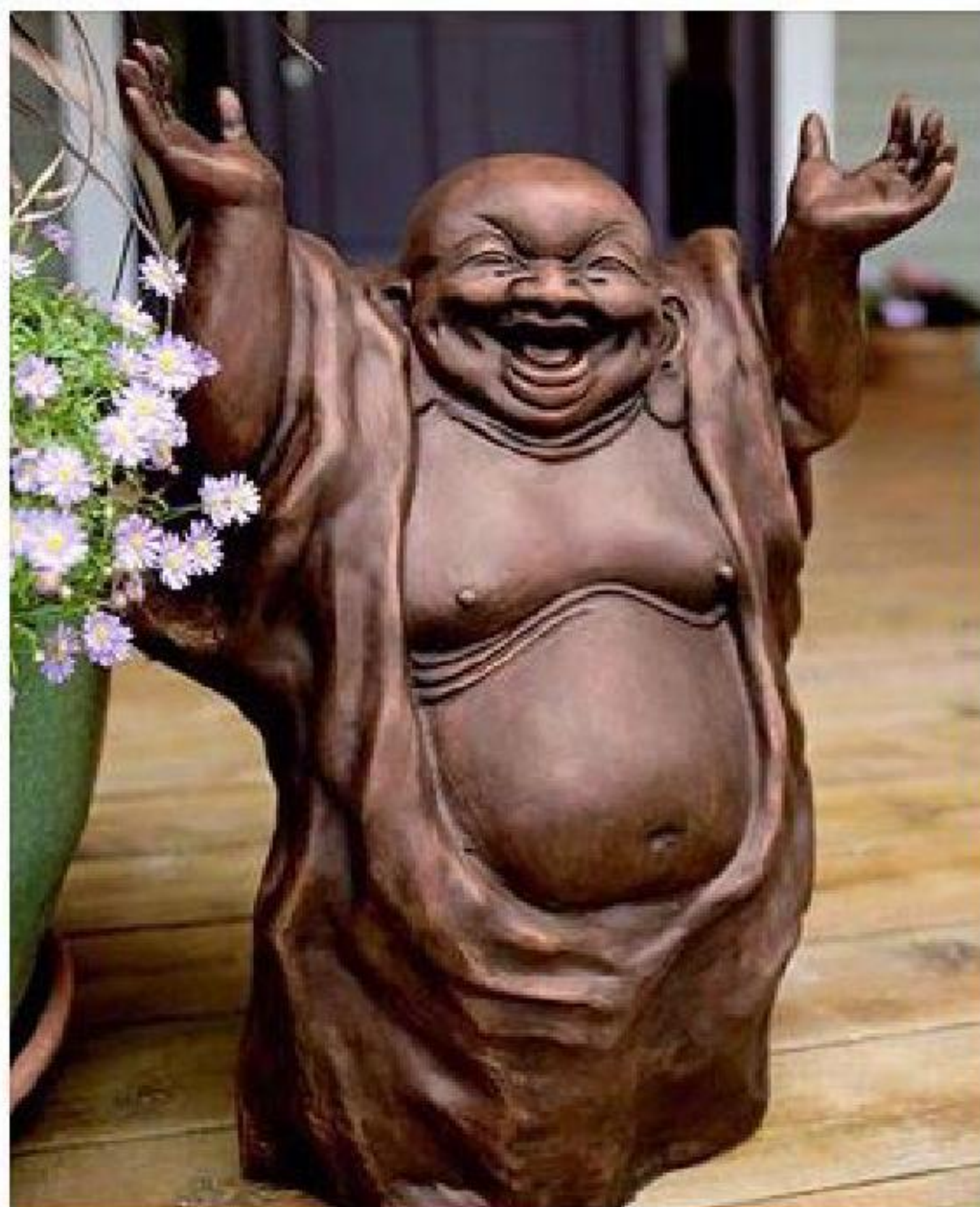

"Chim khôn kêu tiếng rảnh rang.

Người khôn nói tiếng dịu dàng, dễ nghe"

Người luôn ôn tồn nhã nhặn là sự thể hiện rõ ràng nhất của một tâm thái tròn đầy, an tịnh của họ. Không phải vô duyên mà Phật dạy phải biết "ái ngữ" .

Phật ơi con dùng ái ngữ nên con trút được gánh nặng rồi thưa Phật 😊

Bánh xe quay được nhờ ở cái trục đứng yên.

Cũng thế, muốn vạn sự quanh ta được hanh thông tốt đẹp thì ta cần giữ cho tâm mình tĩnh tại và bình lặng.

"Ta thường gọi nhân duyên tốt là thuận duyên, và nhân duyên xấu là nghịch duyên, tức là những điều kiện có lợi và bất lợi cho ta.

Có những duyên thuận với ta, nhưng nghịch với kẻ khác và ngược lại. Đó chỉ là nói trong phạm vi con người, trong khi nhân duyên luôn xảy ra với vạn vật trong khắp vũ trụ. Cho nên bản chất của nhân duyên thì không có thuận nghịch, tốt xấu. Nó chỉ hội tụ hay tan rã theo sự thích ứng giữa các tần số năng lượng phát ra từ mọi cá thể à thôi.

Ấy vậy mà thói quen của hầu hết chúng ta khi đón nhận nhân duyên thì luôn cảm thấy sung sướng và rất muốn duy trì mãi nhân duyên ấy, còn khi gặp phải nghịch duyên thì luôn cảm thấy khó chịu và tìm cách tránh né hay loại trừ.

Nhưng chưa hẳn thuận duyên sẽ đem lại giá trị hạnh phúc hay nghịch duyên sẽ mang tới khổ đau, bởi có khi nghịch duyên đưa tới sự trưởng thành, còn thuận duyên sẽ khiến ta yếu đuối.

Và nhiều khi thuận duyên ban đầu nhưng lại biến thành nghịch duyên sau này, hay nghịch duyên bây giờ nhưng lại biến thành thuận duyên tương lai. Tất cả đều tùy thuộc vào bản lĩnh và thái độ sống của ta.

Do đó, ta không cần phải khẩn trương thay đổi những nhân duyên mà mình không hài lòng, hay cố gắng tìm kiếm những nhân duyên mà mình mong đợi.

Khi tâm ta đã vững chãi đủ để tạo ra những nhân duyên an lành thì những nhân duyên tương ứng sẽ tự động kết nối. Mà sự thật khi tìm được sức sống từ nơi chính mình rồi thì ta sẽ không còn coi là quan trọng những giá trị bên ngoài nữa.

Nhân duyên nào cũng được cả, thông dong tự tại."

Giống như lúc đi mua một chậu cây. Tôi không nghĩ đến ngày héo úa.

Giống như sống. Tôi không nghĩ đến khi tắt thở.

Giống như yêu. Tôi không nghĩ sẽ chia tay.

Giống như con người thường tình. Ngõ được bay lên nhưng thực là tự trói chân vào ảo tưởng.

Thích cái màu trời xanh và mây trắng dài từng cụm này khi ta đi ngang qua em sáng nay.

Cái màu xanh rất bình yên, quyến rũ, khiến con người ta thêm cất cánh bay lên.

...Còn gần nhau là sẽ còn hạnh phúc

Biết đâu mai cách biệt chân trời

Mây ngàn năm gom nhớ trắng khôn nguôi

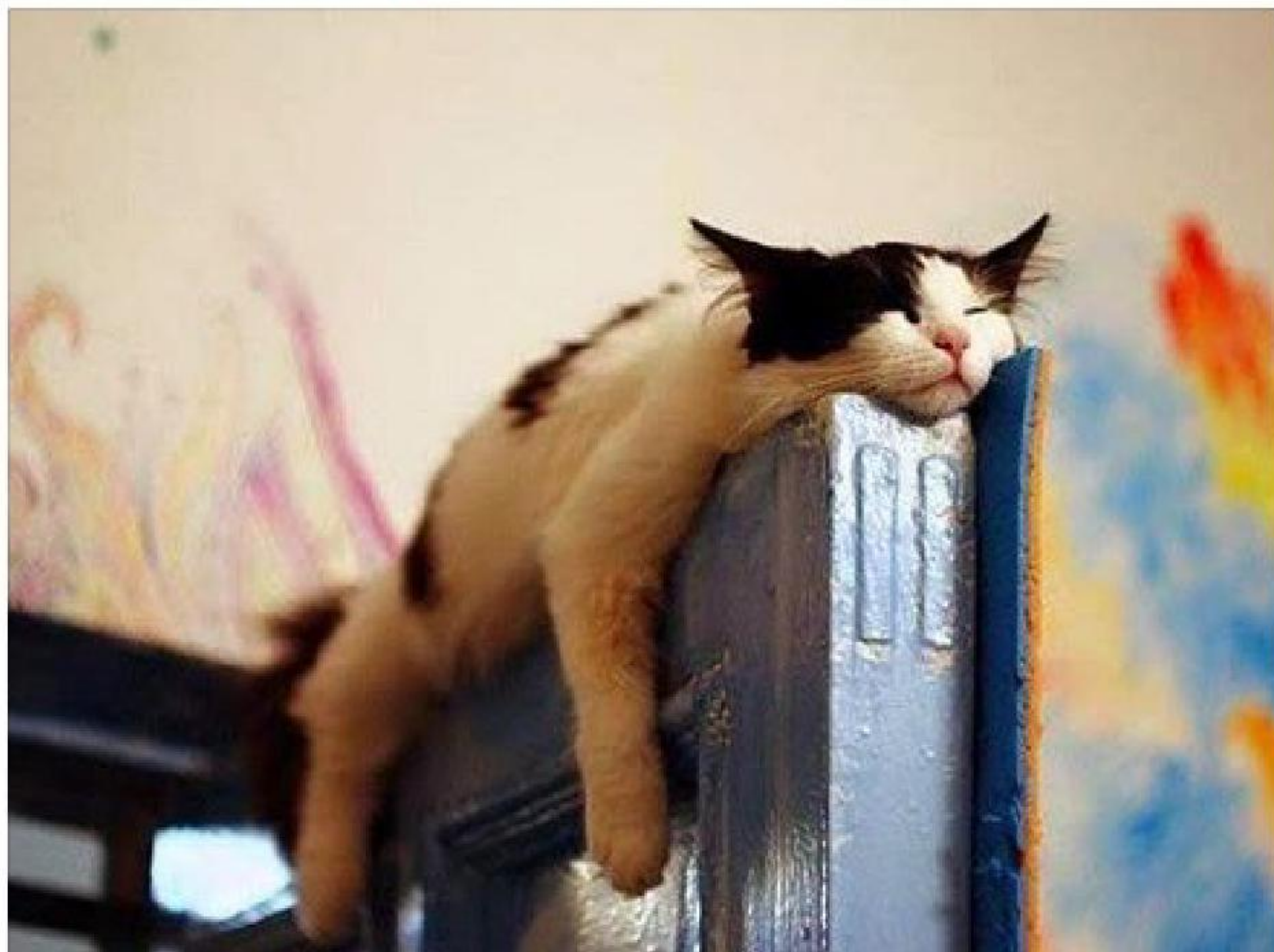
Ta nhỏ nhoi chỉ một đời để nhớ

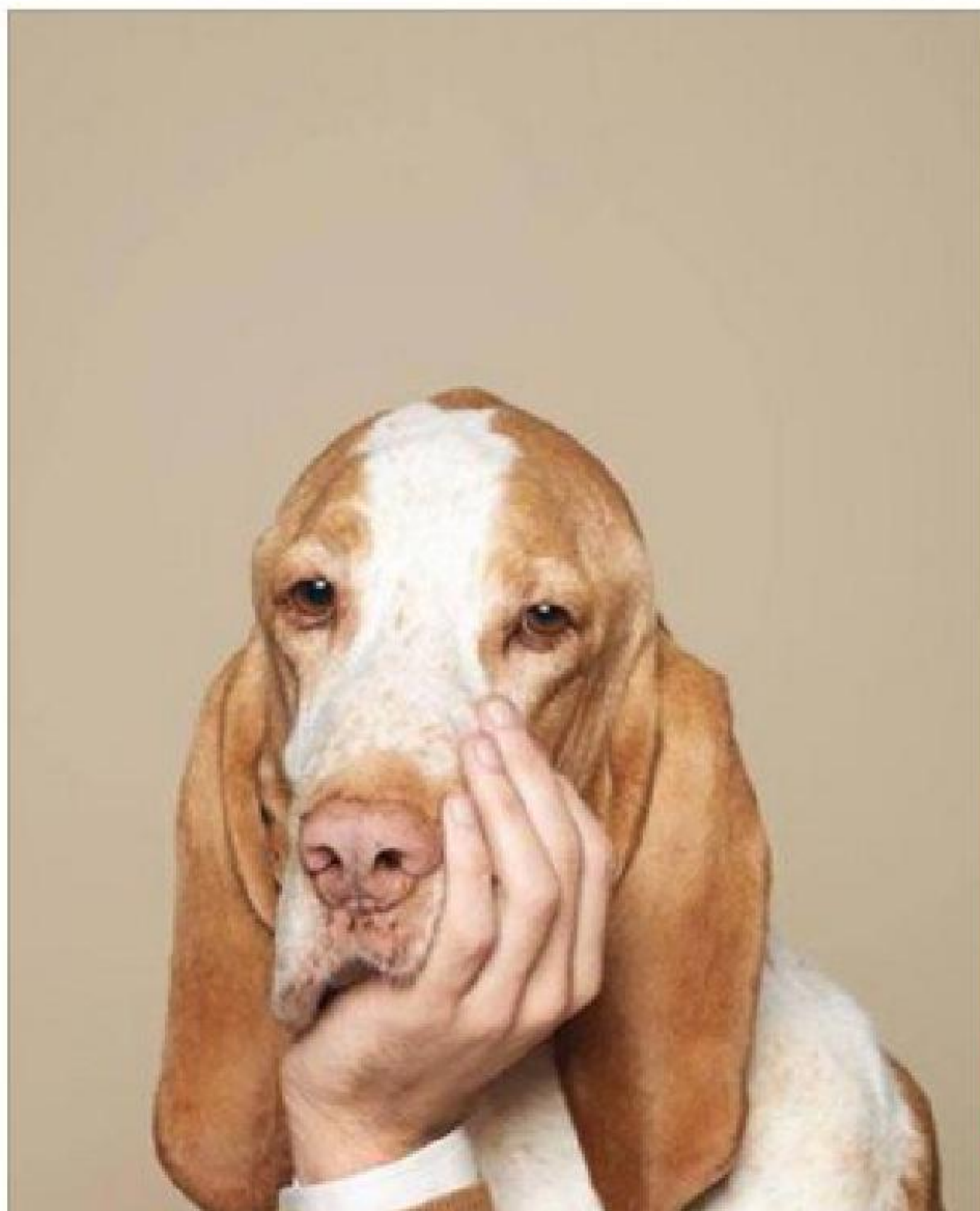
Đời người phải đi qua những ngày rất kỳ lạ. Những ngày đó, nghe một tiếng chim cũng làm lòng xốn sang không còn ham muốn, không còn trôi vô biên trong quên và nhớ.

Nhớ nhiều quá đến một lúc cũng mỏi mệt. Quên nhiều quá đến một lúc trống rỗng.

Yêu nhiều quá đến một lúc bình thường...

Tôi không sợ sức mạnh, tôi không sợ tiền tài và địa vị...
Tôi chỉ sợ mình vô cảm, và tôi sợ mình hết biết yêu thương...

Biết tiến khi cần phải tiến, biết thoái khi cần phải thoái...

Tiến thoái đều tự tại mới là trượng phu.

Trượng phu là gì Sư Phụ!?

- Trượng phu không có nghĩa là đàn ông mà đó là một người có tâm tư rộng lượng, khoáng đạt. Là người cao thượng và bao dung, luôn đứng sau cái sướng của mọi người và khổ trước cái khổ của thiên hạ.

